

kendte hans Ansigt fra det samme Sted. Det gik tillige op for Jægermesteren, at det var hende, han den foregaaende Dag havde set et Glimt af paa Østergade, mens hun foer forbi i en flot Automobil.

Jytte holdt sig ganske udenfor Munterheden. Hun sad og betragtede sin egen Lillefinger for at undgaa at se paa Fru Merck, af hvem hun altid havde følt sig inderlig frastødt paa Grund af hendes støjende og frivole Væsen.

»Saa var det sikkert Deres *Auto*, som holdt her udenfor, Fru Merck,« sagde Jægermesteren og fikserede hende lidt.

»Ja vist! Og Tak, fordi De mindede mig om det. Hvor kunde De forresten vide det?«

»Jeg havde vist den Glæde at se Dem igaar paa Østergade — ikke sandt?«

»Aa — det tror jeg virkelig ogsaa!«

Hun havde nu faaet sit Ræveskind lagt tilrette paa Skuldrene. Efter et lille Ophold, hvorunder hun knipsede et Par Fnug af sig, spurgte hun, om man heller ikke skulde have den Fornøjelse at se ham ved Karsten Froms *Soirée* den næste Fredag. Hun hørte til sin Overraskelse, at hans Kusine ikke havde modtaget nogen Indbydelse.

»From har bedt mig om at komme,« svarede han. »Og jeg haaber ogsaa, jeg skal kunne indfinde mig, skønt Rigsdagsarbejdet naturligvis lægger stærk Be-